

ΜΟΥ ΣΤΕΡΗΣΑΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Της Χριστίνας Στεφανουδάκη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΕΛΠΙΔΑ
- B) ΜΑΜΑ
- Γ) ΜΠΑΜΠΑΣ
- Δ) ΆΝΝΑ
- Ε) ΔΑΣΚΑΛΟΣ
- Στ) ΠΑΙΔΙΑ
- Η) ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Μέσα στην μεγάλη πόλη της Αθήνας σε ένα από τα πολλά στενάκια της, υπήρχε μια πολυκατοικία. Ένα από τα διαμερίσματα της ανήκε στην Ελπίδα και στην οικογένειά της. Ένα πρωί σαν όλα τα άλλα επικρατούσε η συνηθισμένη συζήτηση. Στον καναπέ του σαλονιού.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μαμά τελείωσα τα μαθήματά μου, μπορείς να με πας στην Άννα να παίξουμε;

ΜΑΜΑ:

Όχι, δεν υπάρχει χρόνος για παιχνίδια, ο πατέρας σου σε περιμένει στο μαγαζί να πας να τον βοηθήσεις.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μαμά κάθε σαββατοκύριακο τα ίδια, έχω βαρεθεί δεν μου αρέσει να περνάω την μέρα μου στο μαγαζί δεν με ευχαριστεί.

ΜΑΜΑ:

Δεν με ενδιαφέρει αν σε ευχαριστεί ή όχι είναι υποχρέωσή σου να βοηθάς την οικογένεια σου.

ΕΛΠΙΔΑ:

Όλα τα παιδιά παίζουν έξω με τους φίλους τους, δεν είναι σε ένα βαρετό και χωρίς ίχνος ενδιαφέρον μαγαζί κάνοντας δουλειές.

ΜΑΜΑ:

Αυτό που αποκαλείς βαρετό και χωρίς ίχνος ενδιαφέρον είναι η μελλοντική σου δουλειά, για αυτό πρόσεχε να τη μάθεις καλά.

ΕΛΠΙΔΑ:

Τι; Μα εγώ έχω άλλα όνειρα για το μέλλον μου θέλω να γίνω χορεύτρια και όχι να δουλεύω στο μαγαζί ρούχων του μπαμπά.

MAMA:

Λοιπόν αρκετά στο δωμάτιό σου τώρα! Και μείνε εκεί μέχρι να καταλάβεις τι έκανες.

Η Ελπίδα προβληματισμένη και ταυτόχρονα θυμωμένη κλείστηκε στο δωμάτιό της. Μονολογούσε συνέχεια «τι το κακό έκανα;».

Μια από της επόμενες μέρες η Ελπίδα βρήκε το θάρρος να ζητήσει από τους γονείς της αυτό που επιθυμούσε περισσότερο από όλα, να γραφτεί σε μια σχολή χορού. Πήγε στο σαλόνι όπου καθόντουσαν η γονείς της στον καναπέ. Πήρε μια βαθιά ανάσα και είπε:

ΕΛΠΙΔΑ:

Μαμά, μπαμπά.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Πες μας, τι έγινε:

ΕΛΠΙΔΑ:

Θέλω να σας ρωτήσω κάτι.

MAMA:

Τι;

ΕΛΠΙΔΑ:

Θέλω να γίνω μέλος μιας σχολής χορού.

MAMA:

χαχαχα

ΜΠΑΜΠΑΣ:

χαχαχα

ΕΛΠΙΔΑ:

Μα γιατί γελάτε; Σοβαρά μιλάω.

MAMA:

Άρχισες ξανά αυτό το γελοίο αστεϊάκι με τον χορό κα ότι και καλά θέλεις να γίνεις χορεύτρια;

ΜΠΑΜΠΑΣ:

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ; Δεν υπάρχει περίπτωση, άκου εκεί χορεύτρια. Εσύ θα αναλάβεις το μαγαζί τέλος.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μαμά δεν είναι ένα γελοίο αστεϊάκι, είναι το όνειρό μου.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Καλά, καλά, άστα τα όνειρα και πήγαινε ετοιμάσου να πάμε στο μαγαζί.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μπαμπά μπορώ σήμερα να μην έρθω γιατί έχω μαθήματα;

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Καλά δεν πειράζει και να μην τα κάνεις, εξάλλου σε λίγους μήνες τελειώνεις το δημοτικό, άντε και 3 χρόνια το γυμνάσιο και έπειτα τέλος.

ΕΛΠΙΔΑ:

Είναι και το Λύκειο, έπειτα οι σπουδές είναι και άλλα πράγματα.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

χαχαχα ποιο Λύκειο, ποιες σπουδές. Μόλις τελειώσεις το γυμνάσιο θα πιάσεις δουλειά στο μαγαζί.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μα αυτό είναι παράνομο απαγορεύεται. Και επίσης εγώ θέλω να πάω Λύκειο και να σπουδάσω.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Πρώτον δεν με νοιάζει τι θέλεις και δεύτερον είσαι παιδί μου και εγώ ορίζω για το τι θα κάνεις στην ζωή σου. Και τώρα τσακίσου και πήγαινε να ετοιμαστείς για το μαγαζί.

Η Ελπίδα ετοιμάστηκε και πήγε με τον πατέρα της στο μαγαζί ρούχων.

Η Ελπίδα σκούπιζε το μαγαζί όταν μπήκε μέσα η φίλη της η Άννα.

ANNA:

Γεια Ελπίδα!

ΕΛΠΙΔΑ:

Γεια Άννα!

ANNA:

Είσαι έτοιμη;

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Για ποιο πράγμα να είναι έτοιμη;

ANNA:

Για τη σχολή χορού.

ΕΛΠΙΔΑ:

Άννα τελικά δεν θα μπορέσω να έρθω.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Φυσικά και δεν θα μπορέσει να έρθει έχει πιο σημαντικές δουλειές από το να χορεύει, έχει μια επιχείρηση να κρατήσει.

ANNA:

Επιχείρηση; Μα είναι μόνο 11 χρονών.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Μικρή αναιδέστατη μονό εγώ και η μάνα της μπορούμε να ορίσουμε το τι είναι καλύτερο για εκείνη. Τώρα φύγε από το μαγαζί μου.

Η Άννα έφυγε από το μαγαζί φανερά θυμωμένη. Η Ελπίδα συνέχιζε τις δουλειές χωρίς να βγάλει άχνα.

Η επόμενη μέρα στο σχολείο ήταν αρκετά αμήχανη για τα δύο κορίτσια. Δεν μιλούσανε μέχρι που χτύπησε το κουδούνι για μέσα. Στο τέλος του μαθήματος ο δάσκαλος τους είπε:

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Λοιπόν παιδιά θα σας ορίσω μια εργασία. Θέλω να γράψετε πως περνάτε τον ελεύθερο σας χρόνο, αν σας αρέσει αυτό που κάνετε στον ελεύθερο σας χρόνο και αν θα θέλατε να κάνετε και άλλα πράγματα.

Η Ελπίδα στο σπίτι, πήγε γρήγορα στο δωμάτιό της. Κάθισε στο γραφείο της και άρχισε να γράφει την εργασία που τους είχε ζητήσει ο δάσκαλος, πριν γυρίσουν οι γονείς της και την αναγκάσουν να έρθει στο μαγαζί..

Την επόμενη μέρα στο σχολείο όλοι παρουσίαζαν τις εργασίες τους. Όλοι παρουσίαζαν τα σαββατοκύριακα τους με πολύ παιχνίδι, στιγμές με τους φίλους τους και εκδρομές.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Ελπίδα σειρά σου.

Η Ελπίδα πήρε την εργασία της σηκώθηκε και άρχισε να την διαβάζει.

ΕΛΠΙΔΑ:

Εμένα τα σαββατοκύριακα μου περνάνε κάπως έτσι. Πηγαίνω στο μαγαζί των γονιών μου. Έχουν ένα μαγαζί με ρούχα. Εκεί τους βοηθάω με την καθαριότητα, το ταμείο και άλλα. Δεν μπορώ να πω ότι μου αρέσει ιδιαίτερα να περνάω τον χρόνο μου στο μαγαζί. Αυτό που θα ήθελα πολύ να προσθέσω στον ελεύθερο μου χρόνο είναι να ξεκινήσω μαθήματα χορού.

Ο δάσκαλος προβληματισμένος από αυτά που αναφέρει η Ελπίδα στην εργασία της, της λέει:

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Ωραία Ελπίδα ευχαριστούμε.

Το κουδούνι χτύπησε και τα παιδιά άρχισαν να φεύγουν, όταν η Ελπίδα πήγε να φύγει ο δάσκαλος την σταμάτησε.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Ελπίδα για έλα λίγο που θέλω να σου πω κάτι.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μάλιστα

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Αυτό που είπες για το μαγαζί γίνεται συχνά;

ΕΛΠΙΔΑ:

Ναι, καθημερινά

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Και εσένα σου αρέσει αυτό;

ΕΛΠΙΔΑ:

Όχι, δεν μου αρέσει να δουλεύω στο μαγαζί. Θέλω να περνάω την ώρα μου με τους φίλους μου και να περνάω τον χρόνο μου δημιουργικά όπως οι φίλες μου σε μια σχολή χορού για παράδειγμα.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Ελπίδα μου γνωρίζεις ότι αυτό που βιώνεις τόσα χρόνια είναι παράνομο;

ΕΛΠΙΔΑ:

Παράνομο; Τι εννοείτε;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Αυτό που βιώνεις ονομάζεται παιδική εργασία. Τα παιδιά απαγορεύεται να δουλεύουν όταν είναι κάτω των 18, και εσύ είναι ανήλικη.

ΕΛΠΙΔΑ:

Δεν το γνώριζα αυτό, νόμιζα ότι ήταν κάτι το φυσιολογικό τουλάχιστον έτσι με είχαν κάνει να πιστεύω.

Έπειτα από τον διάλογό της Ελπίδας και του δάσκαλου, η Ελπίδα ξεκίνησε να πάει σπίτι της αποφασισμένη πλέον να μην ξαναπάει στο μαγαζί και να διεκδικήσει τα δικαιώματά της.

Η Ελπίδα φτάνει στο σπίτι και πάει γρήγορα στο δωμάτιό της να διαβάσει. Μετά από λίγο ο πατέρας της μπαίνει στο δωμάτιο.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Ελπίδα ετοιμάσου!

ΕΛΠΙΔΑ:

Για που;

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Τι εννοείς για που, για το μαγαζί φυσικά.

ΕΛΠΙΔΑ:

Αποφάσισα πως δεν θέλω να ξαναέρθω.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Και τι νομίζεις ότι είσαι για να αποφασίζεις;

ΕΛΠΙΔΑ:

Μπορώ να αποφασίζω για την ζωή μου και για το τι μου αρέσει να κάνω και σίγουρα δεν μου αρέσει το μαγαζί.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Άσε τις βλακείες και έλα.

ΕΛΠΙΔΑ:

Ξέρεις ότι αυτό που κάνετε είναι παράνομο; Λέγεται παιδική εργασία.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Ποιος σου τα είπε αυτά;

ΕΛΠΙΔΑ:

Ο δάσκαλός μου.

Ο μπαμπάς της Ελπίδας έφυγε θυμωμένος. Ξεκίνησε να πηγαίνει προς στο σχολείο με την ελπίδα ότι θα βρει τον δάσκαλο εκεί. Όταν έφτασε στο σχολείο πέτυχε τον δάσκαλο εκεί. Ετοιμαζόταν να φύγει. Τότε ο μπαμπάς της Ελπίδας του φώναξε.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Ε, εσύ!

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Τι συμβαίνει;

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Όχι.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Είμαι ο πατέρας της Ελπίδας. Με ποιο δικαίωμα λες αυτά τα πράγματα στην κόρη μου;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Θεωρώ ότι πρέπει να ξέρει πως λέγεται αυτό που συμβαίνει τόσα χρόνια και όπως κάθε παιδί έτσι και η Ελπίδα έχει δικαιώματα και πρέπει να τα γνωρίζει.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Εγώ και η μάνα της ξέρουμε τα δικαιώματά της, δεν περιμέναμε να μας τα πεις εσύ.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Αν το συνεχίσετε θα σας καταγγείλω.

Ο μπαμπάς της Ελπίδας έφυγε με προορισμό το σπίτι και με σκοπό να τους ανακοινώσει την καινούργιά του απόφαση.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Κορίτσια γύρισα, ελάτε στο σαλόνι που θέλω να σας πω κάτι.

Η μαμά και η Ελπίδα πήγαν στο σαλόνι και κάθισαν στον καναπέ.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Λοιπόν, πήρα μια απόφαση.

ΜΑΜΑ:

Τι απόφαση πήρες;

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Πήρα μια απόφαση που αφορά την Ελπίδα. Λοιπόν, η Ελπίδα δεν θα ξαναπάει σχολείο.

ΕΛΠΙΔΑ:

ΤΙ; ΓΙΑΤΙ;

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Δεν χρειάζεται να πηγαίνεις, μπορούμε εγώ και η μάνα σου να σου μάθουμε τα βασικά.

Η Ελπίδα έμεινε στο δωμάτιό της κλεισμένη για έξι μέρες, χωρίς να πάει σχολείο και από το σπίτι έβγαине παρά μόνο για να πάει στο μαγαζί.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μαμά έχω να πάω σχολείο εδώ και έξι μέρες θέλω να πάω.

MAMA:

Ελπίδα μου δεν μπορώ να κάνω κάτι ο μπαμπάς σου αποφάσισε πως αυτό είναι το καλύτερο για εσένα, τέλος.

Ο δάσκαλος είχε αρχίσει να ανησυχεί για την Ελπίδα μιας και δεν γνώριζε για την κατάσταση που επικρατούσε. Έτσι ρώτησε τα παιδιά στο σχολείο.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Παιδιά ξέρετε τίποτα για την Ελπίδα;

ΠΑΙΔΙΑ:

Όχι.

Στο τέλος του μαθήματος η Άννα πλησίασε τον δάσκαλο και του είπε:

ANNA:

Η Ελπίδα δεν θα ξαναέρθει σχολείο δεν την αφήνουν οι γονείς της.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Πώς το ξέρεις;

ANNA:

Πέρασα από το μαγαζί όταν έλειπαν οι γονείς της και μου το είπε.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Ευχαριστώ Άννα, μπορείς να φύγεις.

Ο δάσκαλος κατευθείαν πήρε το κινητό του και τηλεφώνησε στην αστυνομία να έρθει. Η αστυνομία μετά από λίγο έφτασε.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Καλημέρα, εσείς είστε που τηλεφωνήσατε;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Καλημέρα, μάλιστα εγώ σας τηλεφώνησα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Λοιπόν, πείτε μου τι θέμα έχει προκύψει;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Έχω μια μαθήτριά η οποία μου εκμυστηρεύτηκε ότι οι γονείς της την βάζουν να δουλεύει στο μαγαζί που έχουνε. Εγώ μίλησα με τον πάτερα και από τότε η συγκεκριμένη μαθήτριά δεν έχει ξαναέρθει στο σχολείο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Μήπως γνωρίζετε τον λόγο που δεν έρχεται σχολείο;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Ναι, ρώτησα τα παιδιά σήμερα αν γνωρίζουν κάτι και μια από τις φίλες της μου είπε ότι οι γονείς της, της απαγόρευσαν να ξαναέρθει στο σχολείο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Ξέρετε που μένει;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Ναι γνωρίζω, όπως ξέρω και που είναι και το μαγαζί.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Ωραία. Καλύτερα να πάρουμε κάποιες καταθέσεις από του πελάτες πρώτα.

Ο αστυνομικός και ο δάσκαλος πήγαν και πήραν καταθέσεις από τους πελάτες του μαγαζιού.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Όλοι είπαν το ίδιο πράγμα ότι το παιδί είναι πάντα στο μαγαζί και κάνει δουλειές.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Ναι, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πλέον ότι το παιδί αυτό βιώνει το κακούργημα της παιδικής εργασίας. Πάμε στο σπίτι τους.

Ο αστυνομικός και ο δάσκαλος φτάσανε στο σπίτι της Ελπίδας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Ανοίξτε την πόρτα αστυνομία εδώ.

Την πόρτα την άνοιξε ο πατέρας της Ελπίδας.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Τι συμβαίνει;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Συλλαμβάνεστε για καταπάτηση των δικαιωμάτων του παιδιού, όπως και η σύζυγός σας.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Τι λέτε; Ποια καταπάτηση;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Ξέρετε το να βάζετε ένα ανήλικο παιδί να δουλεύει είναι παράνομο, όπως και να το σταματάτε από το σχολείο.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Πώς μπορείτε να αποδείξετε ότι όλα αυτά που λέτε είναι αλήθεια;;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

Μιλήσαμε με του πελάτες σας και κατέθεσαν ότι το παιδί είναι πάντα στο μαγαζί και κάνει δουλειές και όσο για το σχολείο, η ίδια σας η κόρη είπε σε μια φίλη της ότι της απαγορεύσατε να ξαναπάει.

Οι δύο γονείς δεν μιλήσαν, δεν είχαν τίποτα να πουν. Ο αστυνόμος τότε φόρεσε χειροπέδες στους δύο γονείς, μπροστά στην Ελπίδα. Ο μπαμπάς γύρισε και κοίταξε την Ελπίδα και της είπε:

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Εμείς τα κάναμε όλα αυτά για το καλό σου, αλλά μάλλον δεν μπόρεσες να τα εκτιμήσεις.

Ο αστυνομικός πήρε τους δυο γονείς.

ΕΛΠΙΔΑ:

Τώρα εγώ τι θα απογίνω;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Έχεις κάποιον συγγενή;

ΕΛΠΙΔΑ:

Όχι.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Έχω μια ιδέα, αρκεί να συμφωνείς και εσύ

ΕΛΠΙΔΑ:

Τι;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Μπορώ να πάρω εγώ την επιμέλεια σου αν θες και εσύ βέβαια!

ΕΛΠΙΔΑ:

ΝΑΙ θέλω!!

Η Ελπίδα αγκάλιασε τον δάσκαλο που στεκότανε μπροστά από την ανοιχτή πόρτα και του ψιθύρισε « Ευχαριστώ».

ΤΕΛΟΣ